

**TI
OO
IT
N
OF
NU**

**"Je ziet geen
kleur, je ziet al-
leen de liefde die
ze geven"**

LILY MONORI WAS PLEEGKIND

UTRECHT – Lily Monori van Dijken (43) heeft een heftig verleden: op haar vijfde werd ze door haar moeder verwaarloosd achtergelaten bij een pleeggezin. Het pleeggezin ving haar goed op, maar haar geschiedenis blijft een wond. Nu schrijft ze columns, gedichten en heeft ze een boek uitgebracht over haar leven. Ze praat over pleeggezinnen, kinderen en haar toekomst.

12

De zon verlicht het Utrechtse appartement van Lily. Omringd door het groen van Lunetten woont ze in het zuidoosten van de stad, vlak bij het weelderige Beatrixpark. Binnen geven twee abstracte schilderijen en een beeltenis van Utrecht kleur aan haar appartement. Haar verhaal vertelt ze vanaf de leren stoel die uitkijkt op het schilderij van haar stad. "Ik kwam uit het duister en ging naar het licht."

Van haar donkere familiesituatie waarin haar moeder haar aan haar lot achterliet, naar de verlichte plek waarin ze met open armen ontvangen wordt door haar pleegouders. Lily noemt haar pleegouders gewoon moeder en vader, wat symboliseert hoe erg ze van hen houdt en andersom. Haar achternaam heeft ze dan ook veranderd naar de achternaam van haar pleegouders.

'Ik kwam uit het duister en ging naar het licht'

Verleden

Lily's biologische moeder wordt op jonge leeftijd zwanger. Alhoewel ze Surinaams is, woont ze in Nederland als Lily wordt geboren. Maar de papieren zijn niet in orde, waardoor moeder en dochter worden teruggestuurd. In Suriname wordt Lily opgevoed door haar opa en oma, tot oma ziek wordt; Lily moet weer terug naar haar moeder, die ondertussen snel weer is teruggekeerd naar Nederland. Ze wordt mishandeld door haar moeder en vierjarige Lily weet dat dit niet de doorsnee moeder-dochterrelatie is. Ze loopt weg van huis.

Op haar vijfde heeft Lily een kennismakingsgesprek met pleeggezin Van Dijken. Haar biologische moeder krijgt een goede indruk van de familie en laat Lily daar zonder pardon achter. Maar dat is wanneer het licht langzamerhand terugkomt in Lily's leven.

Opgroeien in een wit gezin

Haar pleegouders verwelkomen haar met open armen, Lily is nu een deel van de familie. "Ik zette één stap over de drempel en de zon scheen. Ik wist het meteen: ik hoor hier thuis."

Ook al lijken het twee werelden van verschil, de Surinaamse Lily en haar

Nederlandse pleegouders zijn meteen een match. Zelfs al zou Lily met andere dingen te maken krijgen in de loop van haar leven. "Ondanks dat we allemaal een andere huidskleur hebben, werd ik hetzelfde opgevoed als mijn witte broer en zus. We werden allemaal opgevoed met het idee dat iedereen het verdient om gelijk behandeld te worden. En je ziet geen kleur, je ziet alleen de liefde die ze geven."

Lily begint te glimlachen als ze denkt aan een moment waarop ze leerde wat haar pleegouders haar altijd proberen mee te geven. "Mijn moeder werkte als activiteitenbegeleider en na schooltijd ging ik met haar mee. Aan tafel zaten allemaal mensen met een verstandelijke beperking, daar wilde ik eigenlijk niet bij zitten. Ik moest van mijn moeder aan tafel een broodje met ze eten, anders kreeg ik niks. Dus met tegenzin ging ik zitten en begonnen ze tegen me te praten. Ik kwam erachter dat die mensen eigenlijk heel normaal waren en dat was wel echt mijn les: don't judge a book by its cover."

Kinderen in deze maatschappij

Ook al hebben Lily's pleegouders het hun kinderen goed aangeleerd, bestaan er nog steeds te veel mensen die discrimineren. De huidige maatschap-